

Arrest

nr. 109 505 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS loco advocaat J. HARDY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 18 november 2012 het Rijk binnen en diende op 19 november 2012 een asielaanvraag in. Op 19 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Djibouti-stad en langs vaderszijde te behoren tot de van oorsprong Jemenitische etnische groep Zaydi (< Bin Mohamed).

U werd op een u onbekende datum in 1962 geboren in de wijk Ambouli in Djibouti-stad. U groeide op in de wijk Ambouli in Djibouti-stad. In 1888 [lees:1988] overleed uw vader, H. B., vanwege hartproblemen. Van 1988 tot 1990 was u werkzaam voor de familie van een militair. Eind 1990 huwde u met M. A. Ab. (< Mamasan < Issa < Somali) en u verhuisde naar de echtelijke woning in de wijk Quartier 7 in Djibouti-stad. Uw echtgenoot was werkzaam als buschauffeur. In 2003 reisde u naar Jemen in het kader van een zaak in voeding en kledij die u wilde opstarten. U verbleef gedurende minder dan 10 dagen in Jemen en keerde terug naar Djibouti alwaar u de zaak in voeding en kledij opstartte en uitbaatte vanuit uw woning. In 2004 overleed uw moeder, A. H. O., vanwege diabetes en longproblemen. Een u onbekende vrouw kwam u soms geld vragen waarna zij dit geld doorsluisde naar de echtgenote van de president van Djibouti. In 2007 werd uw echtgenoot lid van de oppositiepartij MRD. Uw echtgenoot verkreeg een lidkaart van de oppositiepartij MRD. Om uw echtgenoot te steunen besloot u ook lid te worden van de oppositiepartij MRD. In 2007 verkreeg u een persoonlijke lidkaart van MRD. U en uw echtgenoot organiseerden vergaderingen met partijleden in uw echtelijke woning. U diende te koken voor de aanwezigen en de overschot van het voedsel doneerde u aan politieke gevangenen. Na de maaltijd vergaderde uw echtgenoot met de mannen apart en bleef u achter met de vrouwen. U haalde tevens 2 keer per maand geld op voor MRD. Voorts sensibiliseerde u burgers en ging steeds wanneer mogelijk van deur tot deur om mensen aan te manen deel te nemen aan betogingen en op te komen voor hun rechten. Uw echtgenoot typte documenten, posters, aanplakborden en flyers voor de MRD en verdeelde deze documenten van deur tot deur. Verschillende (oppositie)partijen planden een betoging te houden die plaats zou moeten vinden op 18 februari 2011. In de aanloop naar deze betoging werden echter vele personen gearresteerd door de Djiboutiaanse autoriteiten waaronder uw echtgenoot. Op 9 februari 2011 was uw echtgenoot aan het rijden met zijn bus toen hij werd gearresteerd omwille van zijn lidmaatschap van MRD en omwille van het typen van documenten voor MRD. Een u onbekende buschauffeur, die getuige was van de arrestatie van uw echtgenoot, bracht u op de hoogte. U wilde uw echtgenoot de dag van zijn arrestatie, meer bepaald op 9 februari 2011, in de Nagar-gevangenis een bezoek brengen. Aangekomen in de Nagar-gevangenis werd u aanvankelijk gezegd op te hoepelen maar nadat u weende liet een soldaat u alsnog binnen. De overste van deze soldaat bracht u naar een wachtkamer. Vervolgens werd u gezegd dat u tot de oppositie behoorde en u werd door de overste en 6 andere mannen verkracht en gefolterd. Vervolgens werd u gevraagd waar uw echtgenoot zijn laptop bewaarde doch u was te zwak om te antwoorden. Vervolgens werd u, na een detentie van anderhalve dag, op 10 februari 2011 in een auto gezet en voor uw woning uit de auto gegooid met de mededeling te zwijgen. U heeft geen nieuws meer over uw echtgenoot sinds de dag van zijn arrestatie. Uw stiefzoon Ali en de burens wilden u naar het ziekenhuis brengen doch u verkoos dat traditionele genezers aan huis kwamen. U schaamde zich voor uw verkrachting en wilde zelfmoord plegen doch aangezien uw stiefkinderen hun vader en uw echtgenoot verdween moest u voor hen blijven zorgen. Er vonden sindsdien vaak huiszoekingen en politiebezoeken plaats in uw echtelijke woning. Op 9 maart 2012 begaf u zich naar de haven om goederen op te halen in het kader van uw professionele activiteiten. U overhandigde de havenautoriteiten uw identiteitskaart doch er werd u gezegd dat u zich diende aan te melden op het centraal politiecommissariaat omdat u gezocht werd. Zoals gevraagd begaf u zich naar het centraal politiecommissariaat. Er werd u gezegd dat u ofwel al uw documenten diende af te geven ofwel zou opgesloten worden zoals uw echtgenoot. U verkoos aldus op 9 maart 2012 uw lidkaart van MRD, uw chequeboekje, uw identiteitskaart en uw paspoort te overhandigen aan de politie. Op 10 maart werd u vrijgelaten. U kreeg opnieuw huiszoekingen met bedreigingen te verwerken. De Djiboutiaanse autoriteiten waren op zoek naar de laptop van uw echtgenoot doch deze laptop bleek onvindbaar. Aangezien uw chequeboekje en identiteitskaart in beslag werden genomen diende u uw handel in kledij en voeding stop te zetten aangezien u zonder deze documenten geen goederen meer in ontvangst kon gaan nemen in de haven. Op 30 september 2012 verliet u Djibouti-stad per bus en reisde u naar Ali Sabieh. In Dikhil nam u vervolgens een vrachtvoertuig naar Addis Ababa (Ethiopië). Op 17 november 2012 nam u te Addis Ababa een vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij naar België. U heeft astma, HIV en lijdt aan vergeetachtigheid.

Om uw asielaanvraag te staven legde u volgende documenten neer: (1) een schrijven van de vereniging asbl Belgique-Djibouti uitgereikt te Brussel op 5 februari 2013, (2) een handgeschreven brief opgesteld door uzelf (s.l.) op 13 februari 2013, (3) een medisch attest op naam van N. B. H. opgesteld te Jodoigne

op 19 december 2012 door Dr. Ch. R. en een kopie van een aanvraag 9ter op naam van N. B. H. opgesteld te Jodoigne op 11 februari 2013 door Dr. Ch. R..

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden vervolgd door de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van het lidmaatschap en de activiteiten van uw echtgenoot voor MRD (p. 22) alsook omwille van uw persoonlijke lidmaatschap van MRD (p. 22). U heeft geen nieuws meer van uw echtgenoot sinds zijn arrestatie op 9 februari 2011 (p. 21).

Er dient echter te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat uw echtgenoot werkelijk lid was van MRD en politieke activiteiten had voor de oppositiepartij MRD hoewel dit volgens uw verklaringen toch in aanzienlijke mate de aanleiding was uw persoonlijke problemen met de Djiboutiaanse autoriteiten. Daarenboven kon u het evenmin aannemelijk maken dat u – zelfs indien het louter was om uw echtgenoot te plezieren (p. 6) - zelf lid was van de oppositiepartij MRD

Ten eerste laat uw algemene kennis over de oppositiepartij MRD te wensen over.

Hoewel u verklaarde dat zowel uzelf als uw echtgenoot in 2007 lid werden van de oppositiepartij MRD (zie gehoorverslag CGVS dd. 14 februari 2013, p. 6) kon u niet toelichten waar het acroniem MRD voluit voor staat (p. 5). Gevraagd of de oppositiepartij MRD vroeger een andere naam had (p. 5) repliceerde u dat oppositiepartij MRD vroeger BRD heette (p. 5 en 18) hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de partij waar het MRD uit ontsproot PRD genaamd was. Voorts verklaarde u verkeerdelijk dat deze naamsverandering in 1992 plaatsvond (p. 5 en 18) en dat MRD in 1992 werd opgericht (p. 18) hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de PRD weliswaar werd opgericht in 1992 doch de oprichting van de MRD of naamsverandering naar MRD pas in 2002 plaatsvond. Wanneer de interviewer van het CGVS u confronteerde met de anomalie in uw verklaring en stelde "Hetzelfde jaar van de oprichting [1992] veranderde de partij van naam [1992]?" (p. 19) repliceerde u "Ik weet niet precies wanneer het gevormd of opgericht was maar het bestaat sinds 1992" (p. 19). U kon voorts evenmin toelichten waarvoor het letterwoord BRD voluit voor zou staan (p. 5). Voorts verklaarde u dat de oppositiepartij MRD (p. 10) samen met andere partijen (p. 10) een betoging plande (p. 10) op 18 februari 2011 (p. 10) die als doel had te demonstreren tegen de herverkiezing van de president (p. 10). U verklaarde in dit verband dat uw echtgenoot alsook andere mensen preventief gearresteerd werden door de Djiboutiaanse autoriteiten in de aanloop naar deze betoging (p. 10). Gevraagd met welke andere partijen de oppositiepartij MRD deze betoging organiseerde verklaarde u de namen van de andere partijen niet te kennen (p. 10). Gezien de impact van deze betoging op u en uw familie alsook uw bewering dat u van plan was deel te nemen aan deze betoging (p. 14) is uw gebrek aan kennis hierover des te frappanter. Gevraagd of u lid was van een bepaalde lokale tak of federatie van MRD (p. 16) kon u hierop schijnbaar niet antwoorden (p. 16) hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de MRD is onderverdeeld in 9 federaties waarvan er 5 zich situeren in de hoofdstad Djibouti-stad. Wanneer u gevraagd werd "Wij hebben informatie dat MRD onderverdeeld worden in federaties? Weet u hier iets van? MRD zou verdeeld zijn in verschillende lokale niveaus of lokale takken of federaties?" (p. 16) repliceerde u "MRD heeft takken en kantoren en vertegenwoordigers in diverse landen: Frankrijk, België, UK en Canada, maar ik ken geen leiders van lokale takken in Djibouti" (p. 16). De vaststelling dat u wel op de hoogte zou zijn van de internationale dimensie van MRD doch de lokale, door u beweerdde beleefde kennis ontbeert is toch erg merkwaardig. Gevraagd naar namen en functies van leiders van MRD kon u er slechts 2 benoemen, meer bepaald Farah Abediid Hildiid en Dahir Ahmed Farah (DAF) (p. 16). U beweerdde evenmin de naam van de partijkrant van MRD te kennen (p. 18) (zie informatie in administratief dossier). Hoewel u verklaarde dat MRD in een coalitie zit met andere partijen (p. 18) en dat deze coalitie uit 5 partijen bestaat (p. 18) kon u geen van de partijen uit deze coalitie benoemen (p. 18). Hoewel u verklaarde dat er in Djibouti, naast MRD, andere oppositiepartijen bestaan (p. 18) kon u geen enkele andere oppositiepartij bij naam

noemen (p. 18). Gevraagd of u weet heeft van verkiezingen die in het verleden plaatsvonden in Djibouti (p. 18) kon u – naast de eerder door u genoemde herverkiezing van de president (p. 10) – geen andere verkiezingen benoemen die in Djibouti in het verleden plaatsvonden (p. 18) hoewel er in de geschiedenis van Djibouti nochtans verkiezingen plaatsvonden zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Ten tweede laat uw kennis over de activiteiten van uw echtgenoot bij de oppositiepartij MRD te wensen over.

Zo verklaarde u dat u en uw echtgenoot in 2007 lid werden van de oppositiepartij MRD (p. 6) en dat uw echtgenoot sinds 2008 partijvergaderingen organiseerde in de echtelijke woning (p. 11). U voegde hier aan toe dat deze partijvergaderingen 2 keer per maand plaatsvonden (p. 11). Hoewel u verklaarde dat u voedsel klaarmaakte voor de aanwezige partijleden (p. 11), dat u zelf deelnam aan deze partijvergaderingen (p. 11) en dat uw echtgenoot zich na de maaltijd terugtrok naar een andere plaats met 6 tot 10 deelnemende mannelijke partijleden (p. 11) kon u slechts 4 deelnemende mannelijke partijleden benoemen (p. 12-13) en verklaarde u van geen van deze deelnemende mannelijke partijleden de volledige namen te kennen (p. 13). Hoewel u verklaarde dat de mannen die deelnamen aan de partijvergaderingen in uw echtelijke woning lid waren van MRD (p. 13) beweerde u hun functies (p. 13), hun rol (p. 13) noch taken noch verantwoordelijkheden binnen MRD (p. 13) te kennen. Hoewel u verklaarde dat uw echtgenoot flyers en posters ontwierp voor de MRD (p. 14) alsook aanplakborden (p. 15), uw echtgenoot flyers maakte voor betogingen (p. 14) en u de intentie had deel te nemen aan de betogingen waarvoor uw echtgenoot flyers ontwierp (p. 14) – doch uiteindelijk omwille van gezondheidsredenen verstek moest geven (p. 14) – verklaarde u de inhoud van de flyers, aanplakborden en posters die uw echtgenoot typte niet te kennen (p. 15). Gevraagd naar de data waarop MRD deelnam aan betoging haalde u opnieuw de betoging van 18 februari 2011 aan (p. 15) doch verklaarde de andere data vergeten te zijn (p. 15). Nochtans had u eerder verklaard dat u sinds 2007 “ontelbare keren” van deur tot deur ging om mensen te ronselen en aan te manen om deel te nemen aan betogingen (p. 16) telkens een datum gepland was voor een betoging (p. 16). Gevraagd of u de namen en functies kon toelichten van de personen van MRD waarmee uw echtgenoot precies samenwerkte (p. 18) en gevraagd naar namen van personen van MRD waarmee uw echtgenoot in rechtstreeks contact stond (p. 18) verklaarde u slechts de eerder door u genoemde voorzitter van MRD, Farah Abediid Hildiid (p. 16 en 18) te kennen en de eerder door u opgenoemde 4 mannen die deelnamen (p. 12-13) aan de vergaderingen in uw echtelijke woning (p. 18) hetgeen toch erg weinig is.

Ten derde kon u geenszins uw eigen sympathie voor MRD – zelfs indien het was om uw echtgenoot te plezieren – toelichten.

Wanneer de interviewer van het CGVS u vroeg “Vertel me over uw politieke activiteiten?” (p. 10) reageerde u “Om eerlijk te zijn heb ik weinig kennis over politiek, ik ben ongeschoold, ik kan niet lezen en schrijven, ik steun mijn echtgenoot, ik werd [in 2007] lid om hem te steunen” (p. 11). Gevraagd of u sinds 2007 activiteiten had voor MRD (p. 11) verklaarde u dat u deelnam aan de vergaderingen die uw echtgenoot organiseerde voor de partijleden (p. 11), dat u voedsel klaarmaakte voor de vrouwen en mannen die in het kader van de partijvergaderingen naar uw woning kwamen (p. 11), dat alle personen die de vergaderingen bijwoonden leden waren van MRD (p. 13), dat u de overschot van het voedsel doneerde aan politieke gevangenen (p. 11) en dat u na de maaltijd van de partijvergadering achterbleef met de aanwezige vrouwen (p. 13) – die tevens lid waren van MRD - terwijl uw echtgenoot zich terugtrok met de mannen (p. 11). U verklaarde dat deze partijvergaderingen een aanvang namen in 2008 (p. 11), 2 keer per maand plaatsvonden (p. 11) en ook na de arrestatie van uw echtgenoot de tweewekelijkse vergaderingen in uw huis doorgingen tot u het land verliet (p. 11) hetzij slechts met de vrouwen (p. 11). Daarenboven verklaarde u dat u tweemaal per maand geld ophaalde voor MRD (p. 11) en de burgers sensibiliseerde door van deur tot deur te gaan (p. 15) en hen op te roepen op te komen voor hun rechten (p. 15) en hen te vragen deel te nemen aan manifestaties (p. 16) Gevraagd naar de precieze conversaties betreffende MRD die u had met de vrouwen tijdens de partijvergaderingen (p. 12) beweerde u dat u praatte over hoe jullie de gemeenschap konden mobiliseren en sensibiliseren betreffende de rechten van de burgers (p. 12) en hoe de burgers konden opkomen voor hun rechten (p. 12). Hoewel u verklaarde dat 8 vrouwen aanwezig waren op deze tweewekelijkse vergaderingen in uw echtelijke woning (p. 12) tussen 2008 en 2012 (p. 11), dat zij allen lid waren van MRD (p. 13) kon u slechts de voornamen van 7 vrouwen geven (p. 12) en voegde u hier aan toe van geen van deze

vrouwelijke partijleden de volledige naam te kennen (p. 12). Gevraagd of enkele van de 4 door u genoemde mannelijke partijleden mogelijks gehuwd waren met enkele van de 7 door u genoemde vrouwelijke partijleden (p. 13) repliceerde u dat de vrouwen van R. en F. inderdaad deelnamen aan de partijvergaderingen in uw echtelijke woning (p. 13) en behoorden tot de vrouwengroep (p. 13) doch merkwaardig genoeg kon u niet toelichten wie de precieze echtgenotes van R. en F. dan wel waren (p. 13) hoewel u eerder nochtans verklaard had dat u met de vrouwelijke partijleden die deelnamen aan de vergaderingen in uw echtelijke woning onder meer volgende conversaties voerde "We deelden informatie over de familie, wiens echtgenoot gearresteerd werd of welke echtgenoot ontslagen werd uit zijn job [...]" (p. 12). U verklaarde van geen van de - vrouwelijke en mannelijke - deelnemers aan de partijvergaderingen in uw woning de functie, specifieke taak, rol en verantwoordelijkheid binnen MRD te kennen (p. 13). Hoewel u verklaarde dat u in 2007 een persoonlijke lidkaart van de oppositiepartij MRD werd uitgereikt (p. 5) omdat u in 2007 de oppositiepartij MRD vervoegde (p. 5) en u deze persoonlijke lidkaart tot 9 maart 2012 in uw bezit had (p. 5) verklaarde u niet met zekerheid te weten of uw handtekening al dan niet op de lidkaart prijkte (p. 5). U kon zich tevens niet herinneren of uw persoonlijke lidkaart van de oppositiepartij MRD al dan niet een tekening of symbool bevatte (p. 5). Uw verantwoording voor uw onwetendheden, namelijk dat nooit naar school ging (p. 15), dat u analfabeet bent (p. 5) en bijgevolg niet kan lezen en schrijven (p. 5) doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien u de kennis over bovenstaande eenvoudige gegevens niet hoeft te halen uit kranten en dergelijke, vermits redelijkerwijs kan aangenomen worden dat in een gemeenschap waar velen analfabeet zijn er een behoorlijke verbale overdracht is van het dagelijkse nieuws over de belangrijkste personen en gebeurtenissen van de oppositiepartij MRD die u en uw echtgenoot zouden aanhangen.

Voor zover u uw asielaanvraag integraal steunt op de politieke activiteiten van uw echtgenoot en uzelf voor de MRD kan redelijkerwijze verwacht worden dat u deze gebeurtenissen uitvoerig kan toelichten. Uit het gehoor van het CGVS blijkt echter dat uw kennis over uw asielmotieven geheel afwijkt van uw gedetailleerde kennis over bepaalde algemene kwesties en de geboortedata van uw stiefkinderen (p. 8), de (data van de) jobs die u uitgeoefend heeft (p. 9), de precieze sociale problemen in Djibouti (p. 12 en 15), de praktijken van de presidentsvrouw Khadra Mohamud Heyd (p. 12) en de kandidaturen voor de opkomende presidentsverkiezingen (p. 17). Uw medische symptomen zoals de door u aangehaalde vergeetachtigheid (p. 6), slecht werkende geheugen (p. 15) en slapeloosheid (p. 15) beperken zich aldus enkel tot uw persoonlijke asielmotieven wat bezwaarlijk kan overtuigen temeer nu u deze motieven zelf aanbrengt en redelijkerwijze verwacht mag worden dat u zich ook deze feiten levendig zou kunnen herinneren indien ze zich in werkelijkheid hadden voorgedaan. Noch uw verklaringen noch de door u voorgelegde medische attesten hebben het aannemelijk gemaakt waarom deze medische syndromen een selectieve impact zouden kunnen hebben. Aldus biedt u geen aannemelijke verklaring voor uw manifeste onwetendheid inzake de kern van uw asielmotieven.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Wat betreft het door u voorgelegde schrijven van de vereniging asbl Belgique-Djibouti uitgereikt te Brussel op 5 februari 2013 waarin gesteld wordt dat u de Djiboutiaanse nationaliteit zou bezitten kan slechts gezegd worden dat in het kader van uw asielaanvraag uw nationaliteit niet onmiddellijk betwist wordt.

Wat betreft de door u voorgelegde handgeschreven brief opgesteld door uzelf (s.l.) op 13 februari 2013 kan gezegd worden dat deze opmerkingen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft het door u voorgelegde medisch attest op naam van N. B. H. opgesteld te Jodoigne op 19 december 2012 door Dr. Ch. R. en de door u voorgelegde kopie van een aanvraag 9ter op naam van N. B. H. opgesteld te Jodoigne op 11 februari 2013 door Dr. Ch. R. kan gezegd worden dat medische attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen en/of aandoeningen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand

van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen, desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Met betrekking tot de kopie van een aanvraag 9ter opgesteld door Dr. Ch. R. waaruit blijkt dat u te kampen heeft met PTSD en opwerpt dat geheugenverlies één van de gevolgen van deze aandoening kan zijn, kan het volgende worden opgemerkt. Noch daargelaten dat uit dit attest louter blijkt dat verzoekster angstige en negatieve gedachten heeft en lijdt aan posttraumatische stress toont zij vooreerst niet aan dat deze de oorzaak zou zijn van haar incoherente, vage en tegenstrijdige verklaringen. Bovendien werd het medisch getuigschrift opgesteld door een gewone huisarts. Een gewone huisarts is niet in die mate gespecialiseerd dat hij, zoals een psycholoog of een psychiater, de diagnose van PTSD kan vaststellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf

alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar politieke profiel en dat van haar echtgenoot en de hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Indien verzoekster analfabeet is, dan kan tevens vastgesteld worden dat haar dit geenszins verhinderd heeft in 2003 een eigen kledingzaak op te starten (gehoor p. 4, p. 9) en ook de administratieve en financiële aspecten ervan te behartigen tot haar papieren werden afgenomen op 9 maart 2012 (gehoor p. 5-6). Verzoekster spreekt Somali en een beetje Arabisch en werkte ook voordien (gehoor p. 9). Verzoeker is aldus een zelfstandige, ondernemende zakenvrouw. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeksters leeftijd, zijnde 51, een bijzondere factor zou moeten vormen bij de beoordeling.

3.4. Verzoekster overtuigt allerminst. Het is immers redelijk te verwachten dat iemand die jarenlang sterk politiek geëngageerd is en ageert, die gehuwd is met een politiek activist en zowel gezamenlijk als individueel veel politieke activiteiten ondernemen, dit politiek engagement alsmede de activiteiten en de desbetreffende partij genoegzaam kan toelichten. Dit is zeker het geval indien de partij verboden is en er dus een meer dan gewone belangstelling en doorzetting nodig is om deze politieke acties aan te houden. De Raad stelt echter vast dat de commissaris-generaal de onwetendheden en lacunes correct weergeeft alsook de met de objectieve informatie tegenstrijdige verklaringen.

3.5. Ook verzoeksters ongeletterdheid waardoor ze geen schriftelijke kennis kan opdoen, kan haar niet verhinderen haar eigen engagement, haar politieke gemeenschap en haar dagelijkse engagementen concreet en gedetailleerd toe te lichten. Dat verzoekster haar echtgenoot steunde, kan worden aangenomen, doch de Raad stelt vast dat verzoekster ook tal van eigen activiteiten ontwikkelde, zodat zij alleszins ook voorhoudt zelf politiek geïnteresseerd en actief te zijn geweest. Indien verzoekster sinds 2008 tot zij het land verliet in 2012 twee keer per maand bij haar thuis vergaderde met de vrouwelijke partijleden waarbij "*we deelden informatie over de familie, wiens echtgenoot gearresteerd werd of welke echtgenoot ontslagen werd uit zijn job (...)*" (gehoor p.12) waarbij zij telkens (tot begin 2011) voorafgaandelijk kookte voor de mannelijke partijleden, dan is niet geloofwaardig dat zij deze partijleden hun identiteit, functie, rol, taken en verantwoordelijkheden, verwantschap.. quasi niet kan toelichten.

Indien verzoekster verder sinds 2007 “*steeds als het mogelijk was*”, “*ontelbare keren*” van deur tot deur ging om de bevolking te sensibiliseren, dan kan tevens verwacht worden dat zij over de kennis beschikt om inderdaad de mensen te kunnen overtuigen naar de betogingen van de MRD te gaan en dus de grote lijnen van de partijstructuur, de leiders en de huidige coalitieleden van de MRD kent en de andere (oppositie)partijen en verkiezingen kan situeren, *quod non*. Daargelaten de geboortejaren van de kinderen en de data van de jobs, zijn verzoeksters voorgehouden politieke profiel en activiteiten dan ook niet aannemelijk, te meer nu uit haar verhoor blijkt dat verzoekster inderdaad de maatschappelijke problemen in Djibouti wel kan toelichten. Dergelijk algemeen sociaal standpunt is echter niet voldoende om, buiten een louter sociale geëngageerdheid, ook een specifieke politieke belangstelling aan te tonen wanneer verzoekster onbekend is met de MRD en geenszins haar eigen concrete activiteiten en politieke gemeenschap op overtuigende wijze kan toelichten. De zeldzame politieke kennis die verzoekster wel tentoonspreidt, zoals inzake de presidentsvrouw of de presidentskandidaat, is inderdaad gedetailleerd doch tevens zeer fragmentarisch dan wel internationaal, wat in schrill contrast staat met het gebrek aan een doorleefde en waarheidsgetrouwe weergave van haar eigen dagelijkse beweerde politieke leefwereld in haar eigen omgeving. Geenszins kan voorgehouden worden dat verzoeksters verklaringen op alle vlakken hetzelfde niveau van details hebben. Dat verzoekster niet zeker wist of haar eigen lidkaart haar handtekening bevatte en zich niet kon herinneren of er een tekening of symbool op stond, is niet aanvaardbaar indien ze een dergelijk document bezat (gehoor p. 5). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoeksters problemen die uit de vermeende politieke activiteiten voortvloeien.

3.6. Aangezien verzoeksters politieke kennis bijzonder beperkt is en zij noch haar eigen partijpolitieke interesse en activiteiten, noch de activiteiten van haar echtgenoot aannemelijk kan maken, toont zij evenmin aan dat zij omwille van het politieke engagement van haar echtgenoot en zichzelf zou vervolgd worden. Daar waar verzoekster meent dat er “*omtrent haar willekeurig aanhouding en de verkrachtingen waarvan zij slachtoffer is geweest maar weinig vragen gesteld*” werden, stelt de Raad vast dat deze bewering geen grond vindt in het gehoorverslag (gehoor p. 19-21) en dat verzoeksters schriftelijke verklaringen in het verzoekschrift geen nieuwe essentiële gegevens dienaangaande bevatten. Dat verzoeksters besmetting met HIV –hoe betreurenswaardig ook– veroorzaakt werd door deze verkrachting is een loutere bewering, gezien een HIV-besmetting in een veelheid van omstandigheden kan worden opgelopen. Voorts gaf verzoekster aan dat ze, na zichzelf op het politiecommissariaat gepresenteerd te hebben, enkel “*ik gaf alle documenten af, weende en keerde huiswaarts*” (gehoor p. 22), doch dat ze op dat moment geen enkele detentie, arrestatie of andere vervolging ondervond. Een dergelijk gemak waarmee ze kon vertrekken is niet aannemelijk indien verzoekster werkelijk gezocht werd omwille van haar eigen politieke activiteiten of deze van haar echtgenoot of indien verzoekster zelfs maar in de negatieve belangstelling stond van de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van de voorgehouden activiteiten voor de MRD. Derhalve komt dit voor als een gekunstelde verklaring om het gebrek aan documenten te verschonen. De voorgehouden vervolging kan dan ook niet overtuigen zodat ook de aangevoerde schending van artikel 57/7bis niet gegrond is. Verzoekster gaat er eveneens aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

Aangaande verzoeksters posttraumatische stress, stelde de commissaris-generaal reeds terecht vast dat het medische getuigschrift opgesteld werd door een gewone arts. Niettegenstaande hierin wel vermeld wordt dat verzoekster verklaarde last te hebben van “*troubles mnésiques (perte de mémoire, “oubli a mesure”)*”, wordt hierin uitdrukkelijk gesteld dat “*Pour cette dame, les symptômes suivants découlent directement de son vécu douloureux au pays*”, waaruit aldus kan blijken dat de arts enkel verzoeksters verklaringen ter zake citeert. Medische attesten zijn hoe dan ook geen bewijs van de oorzaak van de psychische problemen, noch geven ze uitsluitel omtrent de eventuele invloed van de voorgehouden psychologische problemen op de afgelegde verklaringen. In deze stelt de Raad tevens vast dat nergens uit het verloop van het gehoor of het geheel van verzoeksters verklaringen kan blijken dat verzoekster lijdt aan geheugenverlies ten gevolge van een PTSS en dat dit haar verklaringen mogelijk zou beïnvloed hebben. Integendeel, verzoekster kan goed volgen en is over algemeenheden zeer nauwkeurig. Zoals de bestreden beslissing stelt, blijkt verzoekster enkel steken in haar asielrelaas maar niet in haar persoonlijk leven, zakenleven en kan ze bovendien nog een reis naar Europa organiseren. Aangezien verzoeksters verklaringen over haar politieke werking niet aannemelijk zijn, kan evenmin worden aangenomen dat ze in dit kader problemen kreeg. Aldus kunnen ook de verschillende letsels die beschreven worden in het medisch attest van 11 maart 2013 in dit kader worden gesitueerd.

3.7. De Raad benadrukt verder dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene politieke situatie in het land van herkomst en specifieke (landen)rapporten en artikelen dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in *concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.8. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt dan ook vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch uit haar verklaringen in het verzoekschrift kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.10. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.11. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK